

ДИЛЯН БЕНЕВ СОЛИДАРНОСТ

chitanka.info

Безработицата беше в разгара си. И такива като Павел бяха попаднали за кой ли път в нейните лапи. Иначе не можеше и да бъде — щом тя се възпроизвеждаше най-малко по естествен път. Откъдето и светлото ѝ бъдеще!

Както бе редно, отиде в бюрото по труда, да потърси късмета си, когато, влизайки (нали вече го познаваха), му казаха съчувствено, че има работа за него. Стана му особено драго. Значи съдбата не му убягваше. А в случая — някакъв режисьор, изпълнявайки и функциите на директор на частен музикален театър, търсел хора, за да сформира екип, който да организира всичко за продажбите на билетите за две опери на главния стадион. Павел веднага прие да се види с него. Все пак това беше шанс, с който трябваше да се отсрами пред нейно величество съдбата, че неслучайно се бе сетила за него.

След три дни се срещнаха отново в бюрото. И като дойдоха още пет жени, накратко им бе обяснено, че работата е преди всичко с много ходене до фирми, банки, училища, институти, на чиито ръководства срещу купуване на билети ще им бъде рекламирана безплатно дейността в една кабеларка; плюс покана за коктейл на шефовете им след спектакъла. Беше съгласен да започне. Опитът, който имаше от контактите с хора, му даваше стимул за това. Пък и парите го устройваха — двеста и петдесет лева на месец на граждански договор. После, ако се справи — на трудов. И като се прибави и процентът от продажбите — какво повече да иска? А смееше ли да поиска? Че да го изгонят. Никога! А нали и дамите мислеха като него, речено — сторено!

В уречения ден пред една от касите на стадиона всички бяха на бойна нога, където им бе казано, че разполагат само с три седмици до спектаклите (които бяха през ден) и трябва да форсират.

Павел се амбицира като новороден, поемайки инициативата пред шефа да му даде най-вече банките, знаейки много добре, че повечето бяха в центъра, за да не губи ценно време и да донесе най-бързо парите. Той се съгласи и след като нареди на жените да поемат останалите обекти, всички тръгнаха с хъс на работа и с ясната уговорка всяка сутрин, тук по същото време, да го чакат, за да узнае що са сторили.

Павел започна да обикаля от банка на банка като изтървано куче, вътрешно убеден, че ако банките нямат пари за изкуство — кой ще

има? Обаче се разбра, че именно щото имаха, те най-малко можеха да ги дадат за него — въпреки философията, че материалното и духовното били равнопоставени. Но той не се отчая и продължи смело, когато едва на шестия ден в една от тях му купиха два билета по десет лева. Светна от щастие! Пък и служителката една омайна. Неслучайно работеше там.

На другия ден беше спокоен пред шефа за извършеното, макар и нищожно. А то си бе що-годе актив спрямо туй на колежките му, които се върнаха без нищо, напълно унили. Но разбира се, началникът ги окуражи да продължат да убеждават, без да се притесняват, че е трудно. Щом щял да рекламира спектаклите по една ефирна телевизия — както и това, че имал грижата да отиде до няколко фондации, които да изкупят повече билети, и бройката стане поне две хиляди.

Естествено Павел се съгласи — въпреки че жените го направиха с половин уста, защото в случая интригата идваше не толкова от това, че бяха отчаяни от трудността на задачата, а колкото от това, че договорите за работа не бяха подписани. Макар че шефът все обещаваеше. Докато след час една от тях не издържа и се оплака в бюрото по труда. И сетне той бащински им ги подписа.

Така продължиха бойния си път. Павел се настрои максимално, обикаляйки почти всички банки. Но отникъде пари. После се прехвърли на фирмите. И където имаше познати, първо при тях. Но за жалост нямаха интерес. Той започна да се притеснява. Времето минаваше и нищо не ставаше. Пък и жените бяха повече от паника. Босът побесня! — казвайки на Павел да остави всичко и да почне да лепи афиши по центъра. И той няма как, отдаде се на случая — макар че тиксото бе за негова сметка. А на другите шефът нареди да продават билети на голямата каса. За тях си беше същински ад. Почти никой не купуваше и по цял ден затворени в една стая — съвсем не можеха на едно място... Така ден след ден, до последния ден — когато събраха тъй изстраданата сума от триста лева и спектаклите бяха анулирани.

А при подобна ситуация откъде пари за тях? Отникъде! Въпреки това шефът ги увери, че ще им плати нещо. Затуй им поиска телефоните. Но си остана само на думи. Естествено всички се ядосаха. Но когато след няколко дни една от жените го срещна случайно и му вдигна такъв скандал, че да й затвори устата, й даде петдесет лева, без да помисли за другите — това докрай ги вбеси! И как няма?

Този човек, който в продължение на двайсет дни ходеше с едно и също сако, най-малко ставаше за мениджър. Доста хора завлякъл, регистриран в полицията, медиите не преставаха да пишат за него. А такава дейност — да се вреш къде ли не — за да ти изкупят толкова билети, би била решима само на директорско ниво. Не да използва тези наивници като жертви, с които да си измие най-лесно ръцете, както го е правил.

Но най-странното е, че въпреки всичко същият продължаваше да се разхожда свободно по улиците, без никой да го арестува или сочи с пръст. Сякаш самата управляваща класа бе солидарна с него. Тази изконна солидарност — ОТ КОЯТО ИДВА И ЦЯЛАТА НИ ОБРЕЧЕНОСТ!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.